

Jamsai

๑

เออหมย 峨帽 เจียน
อวี แป

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

จูจูคิดว่าที่ก่อนท่านยายสิ้นใจได้เรียกอินจื่อจางมาก็คงเพราะต้องการฝากหลานกำพร้าไว้กับเขา กลัวว่านางอยู่คนเดียวไม่มีคนดูแลจะถูกผู้อื่นรังแก หากแต่ท่านยายต้องไม่ได้ค้นพบความร้ายแรงแจ้งให้เหตุผลภายใต้รูปโฉมภายนอกอันหล่อเหลาของอินจื่อจางเป็นแน่แท้

มีอินจื่อจางอยู่ ผู้อื่นไม่สามารถรังแกนางได้จริงๆ แต่นางก็ถูกอินจื่อจางเพียงคนเดียวรังแกจนพรวดไปทั้งร่างแล้ว!

อินจื่อจางเห็นท่าทางทั้งโง่ทั้งทึ่มของจูจูก็มีน้ำใจ ถลึงตาใส่นางที่หนึ่งก่อนบอกกับผู้เออร์ได้ว่า "ตอนท่านยายของจูจูยังอยู่เคยให้การดูแลข้า ก่อนนางสิ้นลมจึงได้ฝากฝังให้ข้าดูแลจูจู"

จูจูนึกเคืองในใจ...คนที่ดูแลท่านมาตลอดเป็นข้าชัดๆ! ชักผ้าเอวทำอาหารเอ๋ย บัดกวาดเช็ดถูเอ๋ย แต่ละอย่างข้าเป็นคนทำทั้งนั้น!

มากกว่ารัก เวาเพลิวะห้านปฏพี 1

เอ้อหมย เซียน อวี แปลา

《丹姬》

Volume 01

Original story and characters created and copyright © 峨嵋 E Mei
Thai edition rights under license granted by 文心信息咨询工作室
(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)
Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2225-2

ภาพประกอบ 434378395 / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ห่างหายไปพักใหญ่สำหรับมากกว่ารักแนวพระบู๊ซึ่งต้องบอกว่า 'เงาเพลิง สะท้อนปรูฟิ' นี้เราได้คัดสรรมาเป็นอย่างดี เข้าสู่กระบวนการจัดทำที่พิถีพิถันมาแรมปี กว่าพร้อมและนำเสนอสู่นักอ่านทั้งหลายค่ะ

เงาเพลิงฯ ว่าด้วยเรื่องราวของเด็กสาวบ้านๆ (ทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ) ที่ได้เข้าไปฝากตัวเป็นศิษย์สำนักบำเพ็ญเขียนอย่างตกกระไดพลอยโจน นำมาสู่ความปั่นป่วนหาคะแต่สนุกสนาน จากสำแดงอิทธิฤทธิ์การต่อสู้สุดอัศจรรย์ ผ่างด้วยเรื่องปิตุกันอันเป็นปริศนาที่ต้องรอการเฉลยในเล่มถัดๆ ไป ซึ่งก็มีมาอย่างจุใจแน่นอน เพราะซีรีส์นี้จะมีด้วยกันทั้งสิ้นแปดเล่มค่ะ

ในเล่มแรกก็จะปูพื้นฐานให้ทุกท่านได้รู้จักกับสำนักเชิงจื่อ วิธีการฝึกบำเพ็ญลำดับขั้นต่างๆ...มันก็จะมินๆ นิดหน่อย แต่รับรองว่าใช้เวลาปรับจูนไม่นานก็จะเข้าใจ สามารถซึมซับอรรถรสได้อย่างถึงใจถึงอารมณ์

นอกจากนี้ก็จะเล่าถึงจูนางเอกของเรื่อง และอินจื่อจางซึ่งก็ไม่ว้าวว่าจะใช่พระเอกหรือไม่ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองน่ารักมากๆ เลย อยากรู้กันแล้วใช่ไหมละว่าจะน่ารักสักแค่ไหน สมราคาคุณหรือไม่ เช่นนั้นก็อย่ารอช้าเชิญพลิกหน้ากระดาษเปิดอ่านได้เลยค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

* จุจุ

เด็กสาวบ้านนอกธรรมดาๆ คนหนึ่ง ถูกอื่นจ้อจาง
หวานล่อมแถมข่มขู่ให้ไปสำนักแข่งจ้อด้วยกัน มีพิพ
ศิลาแข็งโดยกำเนิดทำให้ฝึกบำเพ็ญไม่ได้ ทว่านาง
กลับมีพรสวรรค์ด้านการหลอมโอสถอย่างเป็นปริศนา

* อื่นจ้อจาง

เด็กหนุ่มรูปงามแต่นิสัยใจคอออกจะมีปัญหา เพราะ
รับปากท่านยายของจุจุว่าจะดูแลนาง จึงยึดถือนาง
เป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัว เป็นอัจฉริยะด้านการบำเพ็ญเขียน
มีพลังธาตุเดี่ยวสายน้ำแข็ง

* ผู้่อวี่

เจ้าสำนักแข่งจ้อ สำนักบำเพ็ญเขียนในแถบ
ตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนจิ้นเจียน ภายนอก
ดูอ่อนโยนใจดี นิสัยประนีประนอม ความคิดอ่านต่างๆ
ล้วนเป็นไปเพื่อสำนัก

* โหยวเขียนเร็น

ปรมาจารย์ชั้นก่าเนดใหม่ของสำนัก ผู้คุมยอดเข้างั้ง
รับอื่นจ้อจางเป็นศิษย์เอก แม้มีศิษย์น้อยกว่ายอดเขาอื่นๆ
ทว่าศิษย์ที่เขารับไว้แต่ละคนล้วนเป็นอัจฉริยะทั้งสิ้น

* เจิ้งเฉียน

อาจารย์ของจุจุ เป็นนักหลอมโอสถขั้นหกซึ่งหาได้ยาก
ยาลูกกลอนที่เขาปรุงออกมาล้ำค่ายิ่งนัก เขาจึง
ได้รับเกียรติให้เป็นผู้คุมยอดเข้างั้งร่วมกันกับ
โหยวเขียนเร็น เป็นผู้เดียวที่รู้ดีของจุจุ

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

บทนำ

กลิ่นคาวเลือด... กลิ่นคาวเลือดที่ฉุนแรงจนชวนให้คนคลื่นเหียน...

ใต้เสาทองแดงต้นใหญ่สองต้นบนลานกว้าง หนึ่งในบุรุษหนึ่งสตรี ถูกมัดในสภาพสะบักสะบอม ได้แต่ส่งเสียงโหยหวนครวญครางที่ฟังอื้อปากของพวกเขาต่างถูกผลหมาเหอเถา* ยัดเอาไว้จึงพูดออกมาไม่ได้ แม้เพียงครั้งคำ ทว่าเสียงโหยหวนครวญครางแผ่วอ่อนกลับทำให้ทุกผู้ที่ถูกบังคับให้มองดูพวกเขาจับโทษทัณฑ์อยู่บนลานกว้างประหวั่นพรั่นพรึง ดังว่าเป็นเสียงฟ้าร้องก็มีปาน

ภายใต้กอดที่เรียงรายอยู่สองข้างลานมีหญิงงามในอาภรณ์หรูหรา สดสวยนั่งอยู่สิบกว่านาง ด้านหลังพวกนางมีนางกำนัลชั้นที่ยืนอยู่ไม่น้อย ยามนี้ล้วนแล้วแต่ตกใจจนหน้าเผือดสี ไม่มีแกใจจะมาสนเรื่องมารยาท อิริยาบถโดยสิ้นเชิง

* ผลหมาเหอเถา อยู่ในสกุลเดียวกับวอลนัท

สตรีที่นั่งอยู่เหล่านี้ล้วนเป็นสนมชายาขององค์รัชทายาท เมื่อไม่กี่วันก่อนสตรีที่ถูกทรมาณจนสภาพไม่เป็นผู้เป็นคนนางนั้นก็เป็นหนึ่งในเหล่าสนมชายา ต่อให้เป็นคนที่เคยกระทบกระทั่งกับนางด้วยเรื่องหึงหวง เคยเกลียดนางเข้ากระดูกดำ แต่ยามนี้ก็ฝายกลักลับกลายเป็นเช่นนี้เสียแล้ว ไม่ว่าใครก็ทนดูสภาพน่าสังเวชของนางไม่ไหว

เรือนร่างเปลือยเปล่าของคนทั้งสองที่อยู่บนเสาทองแดงถูกตาข่ายห่อพันอย่างแน่นหนาทั่วทั้งตัว ในมือของสองเพศผสมชาติที่รับหน้าที่ลงทัณฑ์ต่างถือมีดใบหลิวไว้คนละเล่ม รัศมีสีเงินวาบขึ้น เนื้อหนังโซกเลือดขึ้นหนึ่งตกลงบนลาดทองแดงที่ผู้ช่วยถือประคองอยู่ด้านข้าง

เพศผสมชาติทั้งสองและผู้ช่วยของพวกเขามีสีหน้าเฉยชา ประหนึ่งว่าผู้ที่รับทัณฑ์เถื่อนหนังแล้วเนื้ออยู่ได้น้ำมือพวกเขาหาใช่เผ่าพันธุ์เดียวกับพวกเขา แต่เป็นเพียงท่อนไม้ไร้ชีวิตสองท่อน ลงมีดไปครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างละเอียดแม่นยำโดยปราศจากความลังเล

องค์รัชทายาทมีบัญชาให้ชายหญิงที่บังอาจเล่นซู้ลับหลังเขาได้รับโทษทัณฑ์เฉือนเนื้อพันชิ้น เช่นนั้นพวกเขาก็ต้องถูกเฉือนให้ครบพันก่อนจึงจะพ้นทุกข์ไปได้!

'นาง' นั่งอยู่บนแท่นสูงเบื้องหน้าลานกว้าง ภูริรัชทายาทในชุดแพรสีนิลปักลายมังกรทองโอบไว้ในอ้อมแขน แม้จะอยู่ภายใต้ดวงตะวันเจิดจ้า นางกลับไม่รู้สึกรังการถึงความอบอุ่นสักกระพริบ รู้สึกได้เพียงความหนาวเหน็บหนาวจนเสียดกระดูก

เสียงโหยหวนครวญครางเหล่านั้นเหมือนเป็นคำสาปแข่งแรงเอาชีวิตทำให้ทั้งร่างนางสั่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ นางอยากจะปิดหูแล้วหนีไป

ให้พ้นจากทั้งหมดทั้งมวลนี้สัก หากแต่นางไม่กล้า...และก็ไม่สามารถ

แขนที่โอบอยู่บนเอวนางราวกับเป็นห่วงเหล็กจำกัดการเคลื่อนไหว
ทั้งหมด นางทำได้เพียงขดตัว พยายามบังคับให้ตนเองมองผ่าน
เรื่องโหดเหี้ยมที่กำลังเกิดขึ้นอยู่ด้านข้าง มองผ่านบุรุษน่ากลัวที่มีคำสั่ง
ให้ลงทัณฑ์ทารุณนี้และในยามนี้กำลังกอดนางไว้นั่น

ครั้นสังเกตเห็นอาการสั่นเทาของนาง รัชทายาทก็เปล่งเสียงหัวเราะ
ทุ้มต่ำออกมา เขาโอบกระชับนางแน่นขึ้น ก้มหน้าลงขบคอดึงนางก่อนเอี้ยวขึ้น
อย่างเกียจคร้าน "คนงามตัวน้อยที่น่าสงสารของข้าตกใจแฉะแล้วหรือนี่
ไม่ต้องกลัว...ถ้าเจ้าเชื่อฟังง่าย ข้าย่อมจะทะนุถนอมเจ้าอย่างดี"

เชื่อฟัง...เชื่อฟัง...ถ้านางไม่เชื่อฟังแล้ว นางไม่กล้าจินตนาการเลยว่า
สิ่งที่รอนางอยู่จะเป็นอะไร...

หญิงขบขันทั้งคันทั้งเจ็บ ลมหายใจผ่านร้อนระอุอยู่ในหูนาง กระตุ้น
ให้นางตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้ง นางหลับตาแน่น หวังว่าเพศฆาตสองคนนั้น
จะรีบจัดการผู้ต้องโทษให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว รวมทั้งหวังว่ารัชทายาทที่กอดอยู่
จะรีบปล่อยนางไปเสียเช่นกัน...นางรู้สึกอยู่ตลอดเวลาอีกประเดี๋ยวบุรุษผู้นี้
ก็จะกอดนางอย่างไม่ปราณี จากนั้นก็นางทั้งเป็นที่ละค่าๆ

รัชทายาทสำราญกับท่าทางปวกเปียกอ่อนแอตัวสั่นงันกของคนที่
อยู่ในอ้อมแขนเขายิ่งนัก สองมือเริ่มเคลื่อนไปบนร่างนางอย่างอุกอาจ
ประหนึ่งว่าเป็นหมาป่าหิวโหยที่จับเหยื่ออันโอชะมาได้แล้วกำลังสำรวจ
ตรวจสอบผลงานของตนอย่างกระหึ่มใจ พิจารณาว่าควรกัดชิมคำแรก
ตรงใดจึงจะอร่อยที่สุด

นางพยายามควบคุมร่างกายไม่ให้หลบเลี่ยงแม้จะหวาดกลัวและ

อับอายเหลือกำลัง เพราะทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นนางจะถูกลงโทษ ยิ่งอยากหนี
เท่าไร ทำยที่สุดก็จะได้ความอดสูทรมานมากขึ้นเท่านั้น

ความเจ็บปวดระคนแสบคันที่หูหาได้สิ้นสุดลง รัชทายาทคล้ายว่า
จะชอบขบเลียดึงหนางเป็นพิเศษ

นางจำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนนางข้าหลวงอาวุโสที่พระอัครมเหสี
ส่งมาพบว่านางยังไม่ได้เจาะหูจึงจัดแจงเจาะดิงหูทั้งสองแล้วใส่ต่างหูมุก
ให้นาง ผลคือหลังจากเขามาพบก็มีคำสั่งให้ตัดมือทั้งสองของนางข้าหลวง
ด้วยเหตุผลว่า 'แต่ต้องของของเขา'

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เหล่าข้ารับใช้ที่ปรนนิบัตินางก็ยังระวังตัวแฉ
แวตาทิ่มมองนางไม่มีความอ่อนโยนชนิดเชื้ออีกต่อไป เหลือเพียงความ
ระแวงระวัง ไม่กล้าแตะต้องนางอีก

หากเป็นเวลาปกติ ทำทางกกกอดสนิทแนบแน่นของคนทั้งสอง
ไม่รู้ว่าจะทำให้สนมชายาแห่งวังตะวันออกมาน้อยเพียงไรต้องอิจฉา
ตาร้อน ทว่ายามนี้คนทั้งหมดล้วนถูกฉากเหตุการณ์คลั่งควาเล็ด
อันโหดเหี้ยมไร้มนุษยธรรมบนลานกว้างกระทบกระเทือนจนจิตใจสับสน
อย่างยิ่ง ในกันบั้งหัวใจรู้สึกเห็นใจสาวน้อยที่ถูกโอบรั้งอยู่ในอ้อมแขน
รัชทายาทขึ้นมาครั้น

ติดตามกษัตริย์ดูติดตามพยัคฆ์! โดยเฉพาะเป็นพยัคฆ์ร้าย
กระหายเลือดทั้งยังอารมณ์ไม่คงเส้นคงวาตัวหนึ่งยิ่งแล้วใหญ่!

ทัศนัททารุณบนลานกว้างยังคงดำเนินต่อไป สนมชายาหลายคน
ที่ถูกบังคับให้มา 'ร่วมชมพิธี' อดจะก้มตัวลงอาเจียนลมออกมาไม่ได้
ยิ่งกว่านั้นยังมีบางคนที่สลบไปดิ้อๆ หากแต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยขอตัว

ออกไปก่อน

ประสงค์ของรัชทายาทชัดเจนยิ่ง เขาต้องการให้ทุกคนในวังตระวันออก
รู้ถึงจุดจบของการทรยศเขา!

กลิ่นควาเลือดชั้นแรงคล้ายกระตุ้นอารมณ์ของเขาอย่างมาก เขา
สอดมือเข้าใต้ชุดหลายชั้นของนาง เคล้นคลึงร่างนางตามอำเภอใจ
ท่ามกลางธารกำนัลโดยไม่หลบเลี่ยงสักนิด

นางปรารถนาคนช่วยเหลือเกิน แสงอาทิตย์จางจนตาลาย หางตา
เหลือบเห็นนางกำนัลชั้นที่ที่ยืนรอปรนนิบัติอยู่บนแท่นต่างถอยหลบไป
ด้านข้าง เบือนหน้าหนีไม่กล้ามองมาทางนี้

"เชื่อฟังว่าง่าย เข้าใจหรือไม่" คำเตือนทุ้มต่ำดังขึ้นข้างหู ร่างบาง
ถูกยกขึ้นก่อนกดลงบนโต๊ะหยกเขียวเย็นเยือกที่เบื้องหน้า

7

นี่เป็นฝันร้าย! ขอแค่ตื่นขึ้นมาก็ไม่ใช่ไรแล้ว! ขอแค่ตื่นขึ้นมา!

ทันใดนั้นจู่ก็พลันลืมตาขึ้น สิ่งที่สะท้อนเข้ามาในม่านตาคือมุ้งผ้า
ที่สีเริ่มเหลืองแล้ว ในอากาศอวลไปด้วยกลิ่นสดชื่นของต้นไม้ใบหญ้า
ที่มีอยู่เฉพาะในเขา ไม่ใช่กลิ่นควันกำยานที่เข้มข้นอบอวลจนเหมือน
จะท่วมทับนางให้จมอยู่ในนั้น

นางสงบสติก่อนพูดในใจ นั่นเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้น...

หัวใจที่สูญเสียการควบคุมค่อยๆ เต้นสงบลง จู่ๆลุกขึ้นนั่งพาลงมองดู
การตกแต่งอันเรียบง่ายจนเรียกได้ว่าหยาบภายในห้อง นางโล่งใจ
มีความรู้สึกหลุดพ้นคล้ายว่าได้รอดชีวิตมาจากมหันตภัย

นางหยิบเสื้อผ้ามาคลุมร่างก่อนลงจากเตียงแล้วเดินไปห้องครัว
ด้วยสภาพเหมือนวิญญูณออกจากร่าง เอียงศีรษะคิดอยู่ครู่ใหญ่ก็ยัง
คิดไม่ออกว่าทำไมตนถึงฝันเช่นนั้นอยู่เรื่อย นางมองเห็นเค้าโครงเครื่องหน้า

ของคนในฝันเหล่านั้นไม่ชัด แต่กลับรู้ดีถึงฐานะของพวกเขาและความสัมพันธ์ระหว่างกัน ถึงขนาดว่ายามที่นางกลายไปเป็นตัวเอกในฝันนั้น นางคล้ายจะมีความทรงจำของคนอีกผู้หนึ่งอยู่ รับรู้ถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นกับตัว 'นาง'

แต่เมื่อตื่นจากฝันมา ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลือนรางลงอีกครั้ง

ครั้นก้มหน้าลงมองเงาสะท้อนของตนในอ่างทองแดงเบื้องหน้า จูจูก็นึกถึงกลิ่นลุ่มๆอย่างมา... ใบหน้าซีดๆ แสนธรรมดาของสาวชนบท อันเป็นแบบฉบับยังคงเหลืองชูบชืดเหมือนได้รับการบำรุงไม่เพียงพอ ตาโตแต่ไร้ชีวิตชีวา ขนคิ้วบาง จมูกทั้งแบนทั้งเล็ก นางกำนัลเล็กๆ ในฝันเหล่านั้นน่าจะสวยกว่านางเป็นร้อยเท่า รัชทายาทอะไรนั้นจะชอบหญิงชาวบ้านเช่นนี้หรือ ความชมชอบต้องพริกถึงเพียงใดกัน!

จูจูกิดอย่างไรก็คิดไม่ออก นางเป็นเพียงเด็กกำพร้า หนีภัยแล้ง มาตั้งรกรากยังหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้กับท่านยาย เมื่อครั้งปีก่อนท่านยายเอง ก็จากไปอีกคน ในความทรงจำอันน้อยนิดของนาง อย่าว่าแต่รัชทายาท ในวังหลวงเลย กระทั่งขุนนางชั้นผู้น้อยสักคนนางยังไม่เคยได้เห็น

ภาพที่รางเลือนแต่ก็เหมือนจริงแต่ละฉากเหล่านั้นนางจินตนาการ ออกมาได้อย่างไรกัน!

เมื่อนึกย้อนถึงเรื่องต่างๆ ในฝันขึ้นมาจูจูก็นึกหน้าแดงไม่ได้ ต่อให้ ตนถึงวัยที่จะคิดเรื่องความรัก แต่การฝันเช่นนี้ก็เหลวไหลนอกกลุ่มนอกทาง เกินไปแล้ว สมอนางไม่ได้มีปัญหา อีกทั้งนางยังเป็นสาวบริสุทธิ์ ไฉนถึงจินตนาการว่าทำเรื่องพรคั้้นกับเจ้าคนกบฏกระหายเลือดได้เล่า

จูจื่อเอ๋มมือตึงฝ่ากลางเก๋ากลางไหมบนชั้นข้างผนังมาโยนลงน้ำ

ทำให้เงาสะท้อนของตนแตกออกจากกัน จากนั้นก็คว่ำขึ้นมาบิดจนหมด แล้วออกแรงเข็ดหน้า

เข็ดจนหนังแทบหลุดไปสามชั้นแล้วก็ยังไม่เห็นสาวงามสักคน! เป็นแค่ความฝันเท่านั้น ไยต้องไปคิดให้มากมาย จูจูเหลือกตาและหันกลับไปก่อกไฟทำอาหารอย่างยอมรับชะตากรรม

น้ำแกงผักปาสองซาม ใหญ่หนึ่งเล็กหนึ่ง เพิ่งจะทำเสร็จยกขึ้นโต๊ะ ประตู่ห้องครัวก็ถูกคนถีบเปิดจากด้านนอกอย่างโฉบเฉี่ยวหายบคาย เด็กหนุ่มในชุดเขียวครามที่ดูแล้วอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดผู้หนึ่งก้าวอาดๆ เข้ามาในอาณาเขตของจูจู เขาหันหลังให้แสงจึงมองเห็นหน้าตาเขาได้ไม่ชัด

เด็กหนุ่มเหลือบมองน้ำแกงผักปาบนโต๊ะปราดหนึ่ง ก่อนขมวดคิ้วถามด้วยท่าทีและน้ำเสียงดูร้าย "กินเจ้านี้นะหรือ! ไก่ฟ้าห้าสีสองตัวที่ข้าหิ้วมาให้เมื่อวานเล่า!"

จูจูถูกผู้มาเยือนทำเอาตกใจจนสะดุ้ง นางถอยหลังไปสองสามก้าวอย่างไม่รู้ตัวก่อนตอบอึ้ง "ตะ...ตอนเข้ากินของมันกินไปไม่ได้ ตะ...ตะ...เดียวข้าทำให้ท่านกินตอนเที่ยงได้หรือไม่...โธ้ย!"

ยังพูดไม่ทันจบเด็กหนุ่มชุดเขียวครามก็ยื่นกรงเล็บมาตึงหูนางหมับพร้อมยื่นหน้ามาตรงหน้านางแล้วด่าว่า "ในสมองหมูของเจ้าใส่อะไรเอาไว้ ข้าเคยบอกเจ้าไปแล้วว่าข้านี้จะออกเดินทางไปกราบอาจารย์ที่เขาเชิงจ้อ แล้วก็จะอยู่บนเขาตลอด ตอนเที่ยงยังจะมากินไก่ฟ้าห้าสีอะไรได้อีก"

เมื่ออยู่ใกล้ก็มองเห็นได้ชัดเจนว่าเด็กหนุ่มหน้าตาดีเป็นที่สุด เรียกว่าดุจดาบ ดวงตาดุจดวงดาว ในเครื่องหน้าที่หล่อเหลาประณีตบรรจงแต่งไว้

ด้วยความเย็นชาและเสน่ห์ดึงดูด แม้จะหน้าตาดีมึงทั้งด้วยความโมโห
ก็ยังคงน่ามองอย่างยิ่ง

จุจุพรรณนาไม่เป็น เพียงแต่คิดถึงคำพูดหนึ่งที่ดูขัดแย้งกัน
ขึ้นได้... 'แม้เย็นชาไร้หัวใจก็ยังชวนให้หวนไหว'

ไฉนนางจึงคิดถึงคำพูดที่สุภาพสละสลวยเพียงนี้ขึ้นมาได้เล่า
เหมือนว่านางจะไม่เคยเข้าสำนักศึกษาและก็ไม่เคยได้ร่ำเรียนเขียนอ่าน
อะไรเลยนี่นา... พลันอาการใจลอยที่นางเป็นจนเคยชินก็ถูกแทนที่
ด้วยความเจ็บที่หูอย่างรวดเร็ว

เด็กหนุ่มเล็กตัวช้ำขึ้น มองประเมิณนางอย่างดูร้ายดูแคลน
แวตานั้นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าถ้าไม่ให้คำชี้แจงที่น่าพอใจแก่เขา
เขาจะปิดหูนางให้หลุด!

จุจุเจ็บจนน้ำตาเริ่ม กล้วอย่างนอบน้อมสงบเสงี่ยม "ชะ...เช่นนั้น
ข้าจะไปทำมาให้ท่านกินตอนนี้เลย..."

หากแต่ข้างๆ จุจุ มีแต่จะถูกใช้กำลังกำราบ ยอมรับความผิด
อย่างซื่อตรงแล้วแก้ไขเสียเดี๋ยวนี้ยังพอจะมีทางรอด

เด็กหนุ่มชุดเขียวครามแค้นเสียงหนักออกมาเสียงหนึ่ง เขา
ปล่อยหูนางออกแล้วว่า "รอเจ้าทำเสร็จฟ้าคงมืดค่ำกันพอดี แล้วจะ
ออกเดินทางไปทันได้อย่างไร สัมภาระเก็บเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่ รีบกิน
ให้เสร็จแล้วตามข้าไป!"

"หา? สัมภาระ?" จุจุงง นางจำได้ว่าเมื่อสองวันก่อนเด็กหนุ่ม
เคยบอกกับนางเรื่องที่จะขึ้นเขาเชิงจื่อไปกราบอาจารย์เพื่อฝึกวิชา หากแต่
เขาอยู่บ้านข้างๆ ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน แล้วนางจะไปเก็บสัมภาระให้เขา

ได้อย่างไร ไม่สิ! เขาว่าให้ตามเขาไป!

หนูที่เพิ่งจะรอดพ้นภัยกลับมาตกอยู่ในเงื้อมมือมารอีกครั้ง เด็กหนุ่ม บิดมันอย่างแรงพลางพูดด้วยโทสะ "เจ้าหมูโง่! แน่نونว่าเจ้าต้องไป เขาเชิงจื้อด้วยกันกับข้า เรื่องนี้ต้องให้ข้าสั่งให้ข้าเตือนด้วยหรือ!"

จุจุทางหนึ่งพยายามช่วยชีวิตหูของตนอย่างเต็มที่ อีกทางก็พูดเสียงค่อย "ข้าไม่ได้อยากบรรลุมรรคผลเป็นเซียนอมตะเสียหน่อย จะไป เขาเชิงจื้อทำไมกัน"

เด็กหนุ่มตะลึงไปก่อนพูดด้วยความโมโห "โอกาสที่ผู้อื่นขอให้ตาย ยังไม่ได้มา ข้าอุตส่าห์ยอมพาเจ้าไปด้วย เจ้ายังจะเล่นตัวอีก!?"

"ข้าไม่อยากบำเพ็ญเซียน อยู่ที่นี่ก็ดีอยู่แล้ว" จุจิดิ้นหลุดจาก กรงเล็บมารมาได้อย่างยากลำบาก นางป้อนหูไว้พลางวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว ชนิดแทบจะบิน

"เจ้าอยู่ที่นี่ไม่มีญาติไม่มีสหาย หิวตายก็ไม่มีใครสนใจ ตามข้าไป กราบอาจารย์ที่เขาเชิงจื้อ ขอเพียงสามารถเข้าเป็นศิษย์ชั้นนอกได้ ก็ไม่ต้องกังวลเรื่องกินอยู่ไปชั่วชีวิต มีสำนักเชิงจื้อให้ที่กินที่อยู่ไปจบจน วันที่เจ้าตายไม่ดีหรือไร" เขาระจับเพลิงโทสะพลางแค้นเสียงกล่าว ในกันบึ้ง ดวงตาของเด็กหนุ่มซุดเขียวครามวาบประกายเจ้าเล่ห์

เขาอยู่กับจุจุมาเกือบหนึ่งปี จับความคิดของนางได้พอสมควรแล้ว จึงยอมรู้ว่าสิ่งใดมีพลังดึงดูดนางมากที่สุด หนทางไปเขาเชิงจื้อ ไกลแสนไกล ให้เร็วอย่างไรก็ต้องใช้เวลาสองสามวัน หากเกลี้ยกล่อม ให้นางสมัครใจตามไปด้วยไม่ได้ก็เป็นเรื่องยุ่งยากแล้ว

จุจุได้ฟังก็หวั่นไหวตามคาด แต่ยังคงลังเลอยู่บ้าง "มีเรื่องดีเช่นนี้

เชียว? เป็นศิษย์ของพวกเขาหรือไม่ ต้องทำอะไรบ้าง"

เด็กหนุ่มแค้นเสียงตอบ "ไม่ยาก ขอเพียงเจ้าผ่านการทดสอบ วัตถุประสงค์ของพวกเขาก็เป็นได้แล้ว เวลาปกติก็กวาดลานปลูกสมุนไพร อย่างยิ่ง หากมิใช่เคยรับปากท่านยายของเจ้าว่าจะดูแลเจ้า ข้าก็ไม่อยากจะทำยุ่งยากเช่นนี้หรอก! ไม่หัดตักน้ำสองดูเงาตนเองเสียบ้าง กระทั่งตาเฒ่าที่เปล่าเปลี่ยวเดียวดายที่สุดในหมู่บ้านก็ยังไม่ยอมมาแต่งเจ้า วันหน้าใครจะเลี้ยงดูเจ้า!"

พูดก็พูดไปสิ ไม่เห็นต้องเหยียดหยามกันขนาดนี้เลย!

นางก็ส่งดูสารรูปตนเองในอ่างน้ำอยู่ทุกเช้าวันละ! ท่านยายบอกว่านางเป็นหญิงที่งามที่สุดในหล้า ต่อให้ตอนนี้ไม่ใช่ แต่สตรีโตขึ้นก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ต้องมีสักวันที่นางจะงดงามขึ้นแน่นอน! จู๋เน้นย้ำอยู่ในใจ แต่นางก็ไม่ได้ใจจนพูดมันออกมา มิเช่นนั้นเจ้าคนโหดตรงหน้าผู้นี้ต้องหัวเราะเยาะเย้ยนางอย่างไม่ไว้หน้าเป็นแน่

เมื่อพิจารณาดูเด็กหนุ่มอย่างละเอียดแล้ว แม้เขาจะรังแกและเรียกใช้นางจนเคยชิน แต่ก็ไม่เคยหลอกลวงนางเลย หรือสมควรกล่าวว่าไม่เห็นค่าที่จะหลอกลวงนางมากกว่า ด้วยสารรูปเช่นนี้ของนาง แม้แต่พ่อค้ามนุษย์เห็นนางก็ยังเดินอ้อมผ่านแต่ไกล ในตัวก็มีเศษเงินอยู่ไม่เท่าไร ไร้ทั้งทรัพย์สินไร้ทั้งโฉมเช่นนี้ก็ไม่คุ้มค่าให้คนลงมือ

ท่านยายจากไปแล้ว พ่อเจ้าคนโหดจากไปอีกคน พวกอันธพาลในหมู่บ้านจะต้องถือโอกาสมารังแกนางอย่างแน่นอน นางตัวคนเดียวโดดเดี่ยวไร้ที่พึ่ง เป็นไปได้มากกว่าจะต้องอ้างว้างในบันปลายชีวิตจริง ๆ

เด็กหนุ่มเห็นนางเริ่มเปลี่ยนใจก็ไม่โน้มน้าวอีก เขานั่งลงก่อน

ยกขามใหญ่ที่อยู่ตรงหน้าขึ้นมาชดกินด้วยท่าทางวางโต จูจูปโฉมไม่น่ามอง แต่ฝีมือปรุงอาหารกลับยอดเยี่ยมยิ่ง

ในที่สุดจูจูก็ล่ายว่ายอมรับชะตากรรมแล้ว นางเคลื่อนร่างกลับไปโต๊ะที่ละก้าวๆ ก่อนจัดการกินอาหารในชามของตนอย่างไม่รับรู้ส จากนั้นก็ลุกขึ้นเก็บขามเก็บตะเกียบแล้วกลับห้องไปเก็บสัมผัสอะไรอย่างว่าง่าย

เด็กหนุ่มมองดูเงาหลังที่ยุ่งวุ่นของนาง ในใจก็รู้สึกยินดีขึ้นมา ท่านแม่เคยบอกว่าการที่สำนักเชิงจื่อแย่งชิงนัก เรื่องอย่างชักผ้าปิดกวาดเช็ดถูตามปกติเหล่าศิษย์ต้องลงมือทำกันเอง หลอกพาหนูโง่ตัวน้อยผู้นี้ขึ้นมาไปด้วยก็ไม่ต้องกลัวกับเรื่องจุกจิกเหล่านี้แล้ว แถมยังนับว่าได้ทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับท่านยายของจูจู่ ยิ่งเกาทัณฑ์ครั้งเดียวได้นกสองตัวโดยแท้

ครั้นนึกถึงท่านแม่ อารมณ์ลึงโลดของเด็กหนุ่มก็สลดลงทันที เขาก้มหน้าแหม้มปากไม่พูดไม่จา

จูจู่มิใช่ไม่รู้ว่านางตามเด็กหนุ่มขึ้นมาไปกราบอาจารย์แล้วต้องถูกเขาเรียกใช้เป็นทาสต่อไป ทว่าอย่างไรก็ดีดีกว่าอยู่ในหมู่บ้านคนเดียว พอแก่ตัวไม่มีคนดูแล ต้องหิวตายตามลำพัง

อีกทั้งนับแต่เขากลายมาเป็นเพื่อนบ้านของนาง จำนวนครั้งที่นางฝันร้ายก็เหมือนจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อก่อนนางถูกฝันร้ายทำให้สะดุ้งตื่นแทบจะทุกสองสามวัน แต่หลังจากเขามา บางที่เป็นหนึ่งเดือนก็ยังไม่ฝันร้ายสักครั้ง...ฝันร้ายเองก็คงจะกลัวคนใจดีเช่นกัน

เฮ้อ! นางทำเวรทำกรรมอะไรมา! ในฝันถูกคนวิปริตรังแก ตื่นมา ยังต้องถูกคนใจดีเรียกใช้อีก!

อันที่จริงจุจไม่มีสัมภาระอะไรให้เก็บนัก ของที่ต้องเอาไปมีแค่ เสบียงกรัง น้ำสะอาด และเสื้อผ้าสำหรับผลัดเปลี่ยนไม่กี่ชุด หลังเก็บกวาด ห้องหับจนสะอาดอย่างง่าย ๆ นำของจิปาตะใส่ลงหีบ ฝากเพื่อนบ้าน ให้ช่วยดูบ้านสักหน่อยก็เป็นอันเสร็จ มีแต่สิ่งของไม่มีราคาค่างวด ต่อให้ ตัวนางไม่อยู่บ้านก็ไม่มีใครคนไหนให้เกียรติมาเยือน

ก่อนเดินทาง จูจไปเคารพสุสานของท่านยายที่เขาด้านหลังหมู่บ้าน จากนั้นก็สะพายเข่งไม้ไผ่ใส่เสื้อผ้าและอาหาร ปลูกำไลทองแดงวงเล็ก บนข้อมือที่ท่านยายทิ้งไว้ให้นางเบาๆ หันกลับไปมองหมู่บ้านเล็กๆ ที่นาง อาศัยมาสองปีแหวหนึ่งก่อนหมุนตัวเดินตามเด็กหนุ่มชุดเขียวครามไป

เด็กหนุ่มชุดเขียวครามเดินตัวปลิวโดยไม่ได้อึดสัมผัสภาระใดๆ เขา พาจุจมาขึ้นเกวียนเทียมวัวที่เขาจ้างมา จากนั้นตนเองก็หาตำแหน่งสบาย หลังตานั่งสมาธิ

จุจมองดูต้นไม้ใบหญ้าที่คุ้นเคยด้านข้างเกวียนสายไหวถอยห่าง ออกไป แต่กลับไม่ได้รู้สึกอาลัยอาวรณ์เสียเท่าไร นางพลันนึกปัญหาสำคัญ ข้อหนึ่งขึ้นได้...เมื่อครู่เด็กหนุ่มบอกว่าหากจะไปอาศัยอยู่กับที่เขาชิงจ้อ ก็ต้องผ่านการทดสอบวัดพลังธาตุเสียก่อน!

จุจถูกหลอกพาตัวมาแล้วถึงค่อยคิดได้ว่านางไม่รู้โดยสิ้นเชิงว่า พลังธาตุคืออะไร และยังไม่ว่าจะผ่านการทดสอบอย่างไร ถ้าเกิดนาง ผ่านไม่ได้จะทำอย่างไรเล่า!

แต่เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ยอมให้ความสนใจนาง และ นางก็ไม่กล้ารบกวนเขา จึงได้แต่แอบจ้องเขาไม่วางตา

จ้องอยู่ครึ่งค่อนวันจนจูจใกล้จะตาเขแล้ว เด็กหนุ่มพลันลืมตาขึ้น

พูดอย่างหยิ่งยโส "แอบมองมาทั้งเช้า มองพอแล้วหรือยัง จะมองก็มองตรงๆ เลย ข้าเข้าใจ คนเราย่อมชอบมองสิ่งสวยงามกันทั้งนั้น ข้าให้เจ้ามองนานสักหน่อยก็ไม่สึกหรอ"

หลงตนเอง! จูจูลอบตาในใจ ทว่าบนหน้ากลับยิ้มปะหละ "ชะ...ข้าอยากถามท่านเรื่องหนึ่ง"

"หืม?"

"พลัษฏาคืออะไร"

"บอกว่าเจ้าเป็นหนูเจ๊กก็ไม่ยอมรับ ปานนี้เพิ่งรู้จักมาถาม มัวแต่ไปทำอะไรอยู่" เด็กหนุ่มไม่ปล่อยโอกาสที่จะได้เยาะหยันนาง

จูจูล้ำโกรธแต่กลับไม่กล้าพูด เกวียนจากหมู่บ้านมาเป็นระยะทางครึ่งวันแล้ว เกิดเด็กหนุ่มไล่นางลงจากเกวียนขึ้นมา นางที่จำทางกลับไม่ได้ อยู่กลางป่าเขารกร้างหากโชคร้ายไปเจอะสัตว์ป่าเข้า พวกมันคงไม่ละเว้นไม่กินนางเพราะนางไร้ทรัพย์สินไร้โฉมแน่นอน

"วางใจเถอะ! มีข้าอยู่ เจ้าต้องอยู่ที่เขาเชิงจี้จี้ได้แน่" เด็กหนุ่มบิดขี้เกียจ รื้อหาเสปียงกรังจากในช่องไม้ไผ่ของนางออกมากินคำใหญ่ ไม่มีที่ที่จะพูดอะไรต่อแม้แต่น้อย

จูจูหาว่าไม่ว่าเพื่อจะให้เด็กหนุ่มรับปากดูแลจูจู ท่านยายของนางต้องเสียลูกกลอนสร้างฐานไปถึงสามเม็ด

แต่เด็กหนุ่มกลับรู้ดียิ่งว่าเจ้าลูกกลอนสร้างฐานนี้เป็นลูกกลอนวิเศษหายากที่บรรดาล้านกบ่าเพ็ญเขียนมีให้ศิษย์ผู้เป็นเลิศในจำนวนจำกัด ท่านยายของจูจูมีของเช่นนี้ได้ก็แสดงชัดว่าเป็นผู้บำเพ็ญเขียน อีกทั้งยอมมีตะบะไม่อ่อนด้อย

ตั้งแต่เล็กเด็กหนุ่มก็ได้เห็นความยึดถือลาภยศผลประโยชน์ของเหล่าผู้บำเพ็ญเขียนนามมาก ดูจากท่าทีของท่านยายของจู่จื๋อมองออกได้ว่าในความรักใคร่ปรอดปรานที่นางมีต่อจู่จื๋อนั้นแฝงด้วยความระมัดระวังอันผิดประหลาดที่ถึงขนาดเป็นความนอบน้อมเลยทีเดียวได้ ถ้าจู่จื๋อเป็นเพียงเด็กสาวธรรมดาอย่าอมไม่มีทางจะได้รับความสำคัญเป็นพิเศษจากผู้บำเพ็ญเขียน แม้ว่าทั้งสองจะเป็นยายหลานที่ใกล้ชิดกันที่สุดก็ตาม

ดังนั้นเด็กหนุ่มจึงสงสัยมาตลอดว่าตัวจู่จื๋อจะมีความลับซุกซ่อนอยู่เป็นไปได้น่ากว่าจะเป็นเหมือนตนเอง คือเป็นอัจฉริยะผู้มีพรสวรรค์ในการฝึกฝนบำเพ็ญตนอย่างยิ่งยวด

ต่อให้เขาทายผิด ด้วยสติปัญญาของตน เมื่อไปถึงสำนักเชิงจื่อแล้วอย่าอมได้รับความสำคัญอย่างมากแน่นอน แค่ว่าแม้นางน้อยผู้หนึ่งไปอยู่ด้วยคิดว่าคนในสำนักคงไม่น่าจะคัดค้านอะไร

ด้านจู่จื๋อ นางถูกเขาคดขี่ข่มเหงจนชินแล้ว ทั้งตอนนี้ก็ขึ้น 'เกวียนคนโสด' มาเรียบร้อย นอกจากเชื้อฟังเขาก็ไม่มีทางออกอื่นอีก นางจึงความหาเสปียงกรังออกมากัดกินอย่างแรง

ครั้นจินตนาการว่าสิ่งที่เคี้ยวอยู่ในปากคือเนื้อของเด็กหนุ่มในสมองของจู่จื๋อก็พลันมีภาพชายหญิงที่ต้องโทษแล้วเนื้อในความฝันปรากฏวาบขึ้นมา นางอดไม่ได้รับปิดปากสุดหยาใจลึกหลายคำรบเพื่อข่มอาการคลื่นไส้กลับลงไป

จู่ๆ ฤๅใส่ น้ำฤๅหนึ่งปรากฏขึ้นเบื้องหน้านาง เด็กหนุ่มพุดขึ้นด้วยสีหน้ารำคาญ "แค้กินแผ่นแป้งยังติดคอ ไม่เคยเห็นใครโง่เช่นเจ้าเลย!"

ท่านสิโง! จูจูรับถุงน้ำมาดื่มอย่างเสียบๆ เริ่มผ่นคลายลงโดยไม่รู้ตัว ความหวาดกลัวและอาการคลื่นเหียนในใจสลายไปในพริบตาเนื่องจาก ถูกเด็กหนุ่มขัดจังหวะ

ตกเย็นพวกนางก็มาพักค้างคืนยังเมืองเล็กๆ เมืองหนึ่ง ออกจากเมืองนี้ไปเขาเชิงจ้อจ้อต้องเดินทางบนเขา ไม่อาจนั่งเกวียนต่อไปได้ เด็กหนุ่มพาจูจูเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมแห่งเดียวของเมือง "ไม่รู้ล้วงเหรียญทองแดงสองพวงใหญ่ออกมาจากที่ใดก่อนเอ่ยกับหลงจู๊ "ขอห้องที่ดีที่สุดห้องหนึ่ง"

หลงจู๊มองเด็กหนุ่มผู้หล่อเหลางามสง่าตรงหน้า ก่อนเหลือบมองจูจู ผู้มีกลิ่นอายบ้านนอกไปทั่วตัวที่ยืนอยู่ข้างเขา จากนั้นก็กวักมือเรียกเสี่ยวเอ๋อร์ให้พาพวกเขาขึ้นไปในห้องโดยไม่มีข้อทักท้วงใดๆ

หลังเสี่ยวเอ๋อร์ออกจากห้องไปแล้วจูจูก็อ้ยแะขึ้นอย่างอดไม่ได้ ในที่สุด "ชายหญิงแตกต่างกัน พวกเราแยกห้องกันจะดีกว่ากระมัง" นางไม่ได้เป็นญาติสนิทกับเด็กหนุ่ม จะค้างคืนในห้องเดียวกันได้อย่างไร!

เด็กหนุ่มปรายตามองนางปราดหนึ่งอย่างเหยียดหยามก่อนว่า "ตัวกระจ้อยอย่างเจ้าจะมีปัญญาทำมิดีมีร้ายกับข้าด้วยหรือ"

ใครจะทำมิดีมีร้ายกับท่านกัน! ข้ากลัวท่านจะทำมิดีมีร้ายกับข้าต่างหาก!

จูจูเกือบจะโมโหจนซ้ำใน แต่จากนั้นก็ค้นพบอย่างน่าเศร้ายิ่งว่า ด้วยสารรูปของนาง กระทั่งตัวนางเองยังไม่เชื่อเลยว่าเด็กหนุ่มจะคิดมิดีมีร้ายกับนางได้ มีน่าเล่า เมื่อครู่หลงจู๊ผู้นั้นเห็นนางกับเขาจะพักด้วยกัน จึงไม่มีท่าทางติดใจอะไรสักนิด

เพียงไม่นานเสี่ยวเอ๋อรัยก็ยกม้านั่งและไม้กระดานเข้ามาวางพาดเป็นเตียงเล็กอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโดยไม่ต้องให้ร้องขอ จูจู่ยืนกลุ้มใจไม่หยุดอยู่อีกด้าน นางอยู่คนเดียวจนชินแล้ว ไม่คุ้นเคยกับการร่วมห้องกับคนแปลกหน้า หากแต่ในตัวนางมีเพียงเศษเงินไม่กี่เหรียญ ถ้าไม่อยู่กับเด็กหนุ่มก็ต้องไปเร่ร่อนตามถนนแล้ว

แขนยาวของเด็กหนุ่มยื่นมาหิวเซ่งไม้ไผ่บนหลังนางไปวางข้างเตียงเล็ก ก่อนแค้นเสียงพูดว่า "เจ้าคิดว่าข้าอยากอยู่กับเจ้ามากนักหรือ ข้าก็แค่กลัวเจ้าอยู่คนเดียวแล้วกลางดึกฝันร้ายหวีดร้องให้ผู้อื่นตื่นตระหนก จนนำความยุ่งยากมาให้ข้า หากรู้จักสำนึกบุญคุณก็ลงไปทำอาหารมาให้ข้ากินซะ"

จูจู่จึงไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มจะจำเรื่องที่นางชอบฝันร้ายได้ นางก้มหน้าลงคิด ในที่สุดก็รับเหรียญทองแดงที่เขายื่นมาให้อย่างว่องไว ก่อนออกไปเยี่ยมครัวของโรงเตี๊ยมเพื่อทำอาหารเย็น

เด็กหนุ่มไม่เพียงแค่ว่าปากร้ายแต่ยังเลือกกินอีกด้วย เมื่อหนึ่งปีก่อนหน้านั้นได้กินอาหารฝีมือจูจู่แล้วรู้สึกถูกปาก นับแต่นั้นเขาก็เกาะติดนางหนึ่งวันสามมื้อล้วนมาฝากท้องที่บ้านนางโดยไม่ได้รับเชิญ หากล่าสัตว์ได้ก็มาโยนให้นางจัดการเป็นเรื่องปกติ

จูจู่ถูกบังคับกดขี่เป็นเวลานานจนเลิกต่อต้านไปแล้ว นางคอยปลอบใจตนเองเป็นประจำว่าถูกคนเรียกใช้ชนิดน้อยแต่สามารถมีเนื้อกินทุกวัน ข้ายังสามารถนำขนสัตว์หรือแผ่นหนังไปแลกของจำเป็นในชีวิตประจำวันได้อีก นี่ไม่ใช่เรื่องที่ดียิ่งหรือ

แน่นอนถ้าเด็กหนุ่มจะไม่เอาแต่ด่าว่านางโง่กับดิงหูนางก็จะ

ยิ่งดีกว่านี้มาก

ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันทั้งคืน ตอนเช้าตื่นมาเด็กหนุ่มก็พาจู่จู่
ออกเดินทางขึ้นเขา จู่จู่ขึ้นเขาไปเก็บสมุนไพรเป็นประจำ ทางบนเขา
โดยทั่วไปจึงไม่ได้ลำบากสำหรับนาง คนทั้งสองดูทิศทางแน่ชัดแล้วก็
เดินทะลุผ่านไปตลอดทาง พอหิวก็เด็ดผลไม้ป่ามาประทังท้อง

จู่จู่คล้ายว่าเกิดมาก็เข้าใจคุณลักษณะเฉพาะของต้นไม้ใบหญ้า
เป็นอย่างดี นางมักจะสามารถหาผลไม้ที่ปลอดภัยและรสชาติดีที่สุด
ออกมาได้อย่างง่ายดาย เด็กหนุ่มค้นพบ 'จุดเด่น' ประการหนึ่งของนาง
นานแล้ว ดังนั้นจึงมอบหน้าที่หาอาหารให้แก่นางอย่างปราศจาก
ความเกรงใจ

เดินๆ หยุดๆ จนฟ้าเริ่มมืด เด็กหนุ่มจึงเลือกที่ลาดเนินเขาริมลำธาร
ค้างแรม จู่จู่กำลังจะพักผ่อนเรื่องที่ไม่ดีเยี่ยมไม่มีผ้าห่มอยู่ก็เห็นเด็กหนุ่ม
ติดนิ้ว บนพื้นพลันมีกระโถมหลังหนึ่งเพิ่มมา ทำเอานางอดมองตาค้าง
ไม่ได้

เด็กหนุ่มเขกศีรษะนางที่หนึ่งก่อนพูดยิ้มๆ "หมูโง่ แหวนเก็บของ
เจ้าไม่เคยเห็นหรือไร ถ้าไลบนข้อมือเจ้ายังใส่ของได้มากกว่าแหวนของข้า
เสียอีก"

"แหวนเก็บของ? ถ้าไร?" จู่จู่มองกำไลทองแดงที่ดูธรรมดาอย่างยิ่ง
ที่ท่านยายทิ้งไว้ให้บนข้อมือของตนอย่างไม่อยากจะเชื่อ

"เจ้าคงไม่ได้ไม่รู้อะไรเลยหรอกนะ ท่านยายเจ้าไม่เคยบอกเจ้า
เลยหรือ" เด็กหนุ่มพูดอย่างหมดแรง

จู่จู่ส่ายหน้า สีหน้างุนงง

เด็กหนุ่มมองออกนานแล้วว่ากำไลทองแดงของจู่จู่ไม่ใช่เครื่องประดับธรรมดา แม้ว่าบนนั้นจะไม่มีกลิ่นอายพลังใดๆ แต่ลวดลายที่เหมือนเมฆเคลื่อนน้ำวนบนผิวกำไลนั้นกลับราวออกมาจากพิมพ์เดียวกับแหวนเก็บของของเขา

ลึกกันกว่านี้เป็นเอกลักษณ์ของผลงานของปรมาจารย์ผู้เลื่องชื่อด้านการหลอมของวิเศษที่เร้นกายอยู่ในแคว้นตันท่านหนึ่ง ลวดลายเหล่านี้อันที่จริงเป็นขायอาคมล่องหน สามารถเก็บงำกลิ่นอายพิเศษจำเพาะของวัตรธรรมของวิเศษได้มิดชิด ทำให้มันดูไปแล้วเหมือนเป็นแค่เครื่องประดับธรรมดา

อีกทั้งจุดที่สำคัญที่สุดคือวัตรธรรมของวิเศษเช่นนี้พอยอมรับเจ้าของแล้วก็จะมิเพียงเจ้าของของมันที่สามารถใช้พลังเปิดมันออกได้ ผู้อื่นไม่มีทางแอบดูสิ่งที่อยู่ข้างใน เมื่อเจ้าของสิ้นลม สิ่งที่อยู่ข้างในก็ไม่สามารถเอาออกมาได้อีก นอกเสียจากจะมีคนอื่นผู้หนึ่งที่สามารถทำให้วัตรธรรมของวิเศษนี้ยอมรับได้ปรากฏตัวขึ้นมา

เด็กหนุ่มนึกสงสัยอยู่หลายครั้งว่าท่านยายของจู่จู่จะนำสิ่งของที่จะตกทอดให้แก่จู่จู่ใส่ไว้ในกำไลนี้ เขาหาได้โลกในของของจู่จู่ แต่กระนั้นก็ยังอยากรู้ว่าพวกมันเป็นของสิ่งใดอย่างเสียไม่ได้

คิดไม่ถึงว่าจู่จู่กลับไม่รู้อะไรสักอย่าง แล้วบนตัวของจู่จู่ก็ยังไม่มีการ์อายของผู้บำเพ็ญเขียนแม้เพียงกระผีกอีกด้วย จะให้นางใช้พลังเปิดกำไลเก็บของวงนี้นางจึงทำไม่ได้โดยสิ้นเชิง

"หุโม!" เด็กหนุ่มคร้านจะต่อความยาวสาวความยืดกับนาง หยิบพวกหม้อ กระบวย และเครื่องนอนออกมาจากในแหวนอีกครั้งก่อนสั่งว่า

"ข้าจะไปจับไก่จับกระต่ายมาสักหน่อย เจ้าก็จัดการกับของแล้วก่อไฟ
อย่าไปไหนไกลละ มิเช่นนั้นถูกหมาป่าคาบไปข้าก็ซีเกียจจะไปช่วยเจ้า"
พูดจบก็หมุนตัวเดินเข้าไปในป่า

จู่จู่ค้นพบว่าตนเองน่าจะได้เห็น 'สิ่งมหัศจรรย์' อย่างแหวนเก็บของ
เป็นครั้งแรก แต่ไม่มีความรู้สึกตื่นตะลึงใดๆ กลับกลายเป็นนึกขึ้นได้ว่า
ตนเองแบกของไม่ไผ่มาตลอดทางอย่างเสียแรงเปล่า ช่างน่าแค้นใจนัก

เจ้าคนโง่ของที่สะดวกลสบายเพียงนี้ ทำไมไม่เอาของของนาง
เก็บเข้าไป เจ้าคนใจแคบ!

แม้ในใจจะขุ่นเคือง จู่จู่ก็ยังคงเก็บกิ่งไม้แห้งมาก่อไฟอย่างเชื่องพั้ง
คันเอาหม้อใบหนึ่งจากในกองของที่เด็กหนุ่มทิ้งไว้ออกมา ตักน้ำในลำธาร
เล็กแล้ววางต้มบนกองไฟ จากนั้นก็หันกลับไปจัดการกับกระโจมและ
เครื่องนอน

หลังจากง่วนอยู่พักหนึ่ง เพิ่งจะนั่งลงพักก็พลันได้ยินเสียงคนดังมาจาก
ด้านล่างเนินเขา เพียงไม่นานก็มีคนเฝ้าคนเดินขึ้นมา

คนเหล่านี้มีหกคนแต่งกายในชุดคนรับใช้ พวกเขาแบกสัมภาระ
ห่อเล็กห่อใหญ่ไว้บนหลัง บนตัวพกอาวุธจำพวกดาบกระบี่ ผู้เป็นหัวหน้า
เป็นชายวัยกลางคนรูปร่างบึกบึนกำยำในชุดแพรตัวยาวสีเทาเขียว
หนึ่งหญิงหนึ่งชายที่ด้านข้างเขาอายุไล่เลี่ยกับจู่จู่ คือราวสิบห้าสิบหกปี
บุรุษหล่อเหลาสตรีจิ้มลิ้มพริ้มเพรา สีหน้าเจือความเย่อหยิ่งอยู่สักหน่อย
แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นคุณหนูคุณชายจากตระกูลใหญ่

หน้าตาของพวกเขาสามคนละม้ายคล้ายกันอยู่บ้าง ถึงจะไม่ใช่ว่า
บิดากับบุตรธิดา แต่ก็น่าจะเป็นญาติสนิทแน่นอน

คนทั้งคณะที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันนี้เองก็เห็นว่าจุดนี้เหมาะแก่การ
ค้างแรม จากไกลๆ ก็มองเห็นแล้วว่าทางนี้มีแสงไฟ ครั้นเดินมาถึง
กลับเห็นเพียงแม่มาน้อยท่าทางบ้านนอกนั่งอยู่ข้างกองไฟเพียงคนเดียว

ชายวัยกลางคนที่เป็นผู้นำลอบชมวดคิ้วเล็กน้อยทว่าก็ไม่ได้สนใจ
อะไรนัก เขาโบกมือให้บ่าวอารักขาที่ด้านหลัง ให้พวกเขาลงมือตั้งกระโจม
ตระเตรียมอาหารเย็น

จู่ๆ จูจูก็เห็นคนมากมายเพียงนี้ แต่ละคนล้วนไม่ใช่ผู้ที่ตนมีเรื่องได้
ด้วยเหตุนี้นางจึงนั่งเสียบ ทุกอย่างรอดเด็กหนุ่มกลับมาค่อยว่ากัน!

นางไม่มีเรื่องกับใคร ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะไม่มีเรื่องกับนาง

น้ำบนกองไฟตรงหน้าเดือดในเวลาเพียงไม่นาน จูจูนำผักป่าเห็ดป่า
ที่เก็บมาตลอดทางเทใส่ลงไป ตั้งใจว่าจะต้มเป็นน้ำแกง ขอเพียงปรนนิบัติ
ปากท้องของเด็กหนุ่มได้ดี พอเขาอารมณ์ดี ท่าทีที่มีต่อนางก็จะดียิ่ง
ตามไปด้วย

กลิ่นหอมยั่วใจคนลอยฟุ้งไปทั่ว ทำเอาคนที่กำลังผูกกระโจม
ทำอาหารอยู่อีกด้านของเนินเขาอดลอบกลิ่นน้ำลายไม่ได้ แม้แต่ชาย
วัยกลางคนที่เป็นผู้นำก็ไม่ยกเว้น เขาคิดว่าตนเองประสบการณ์มากล้น
ความรู้กว้างขวางแล้ว แต่ก็ไม่เคยได้กลิ่นหอมที่ชวนให้น้ำลายสอเพียงนี้
มาก่อน

เขาคิดเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นเดินมาถึงเบื้องหน้าจูจู "เด็กน้อย ข้าให้เจ้า
หนึ่งตำลึงเงิน เจ้าขายน้ำแกงหม้อนี้ให้ข้าแล้วกัน" ถ้อยคำเรียกไม่ได้ว่า
ไร้มารยาท หนึ่งตำลึงเงินซื้อน้ำแกงเห็ดป่าผักป่าถือว่าเป็นราคาสูงลิบจริงๆ
หากแต่แววออกคำสั่งอย่างคนที่สูงส่งกว่าในน้ำเสียงกลับชัดเจนยิ่งยวด

คุณหนูคุณชายที่เขาพามาก็เดินตามมาด้วยความว่างไม่มีอะไรทำ
เช่นกัน

จุกอ้าปาก แต่ยังไม่ทันตอบก็พลันได้ยินเสียงปฏิเสธอย่างเด็ดขาด
ของเด็กหนุ่มดังมาจากที่ไม่ไกลนัก "ไม่ชาย!"

ชายวัยกลางคนหน้าคัล้าง คุณชายน้อยที่ด้านข้างเขาตะโกนลั่น
ขึ้นมาแล้ว "บังอาจ! เจ้าเป็นใคร! ท่านพ่อข้าสนใจในอาหารหยาบๆ ของเจ้า
ก็เป็นการให้เกียรติพวกเจ้าแล้ว เจ้ารู้หรือไม่ว่าพวกข้าเป็นใคร!"

เด็กหนุ่มไม่แยแสพวกเขา ค่อยๆ เดินมาหยุดหน้ากองไฟ ยื่น
กระต่ายป่าสองตัวที่เพิ่งล่ามาได้จากในป่าให้จุกก่อนว่า "ไปจัดการ
ทำความสะอาดแล้วมาอย่างกิน"

จุกกวาดตามองเหล่าคนที่ข้างกองไฟแวนหนึ่ง ก่อนหิวกระต่าย
วิ่งไปริมลำธารเล็กอย่างเชื่อฟัง อันที่จริงนางรู้สึกว่ายาน้ำแกงหม้อนั้น
ไปก็ไม่ใช่ไร นางยังไม่เคยเห็นหน้าตาของเงินหนึ่งตำลึงเงินเลยว่าเป็น
อย่างไร!

หากแต่เจ้าคนโง่บอกว่าไม่ชาย เช่นนั้นนางก็ทำอะไรไม่ได้ สุนัข
หลบออกมาก่อนจะตีกว่า ถ้าพวกเขาสู้กันขึ้นมาจะได้ไม่มีลูกหลงมาถึง
นางที่เป็นผู้บริสุทธิ์ ส่วนเด็กหนุ่มจะเสียเปรียบหรือไม่นางกลับไม่ห่วง
แม้แต่หน่อย

เขาไม่ทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายก็นับว่าเกรงใจมากแล้ว

ข้างกองไฟ ชายวัยกลางคนกำลังจะพูดแต่กลับถูกคุณหนูดึงแขนเสีย
ก่อนพูดเสียงค่อย "ท่านพ่อ พอแล้วเจ้าคะ"

การเคลื่อนไหวของชายวัยกลางคนชะงักไป เขาฟังคำของบุตรสาว

ไม่เอ่ยปากอะไรอีก คุณหนูผู้นั้นก้าวออกมาสองก้าว กล่าวกับเด็กหนุ่มว่า "พี่ชายท่านนี้ เมื่อครูล่วงเกินอย่างมาก หวังว่าท่านจะไม่ถือโทษ" พุดพลางคารวะต่ำ

ชายวัยกลางคนเห็นบุตรสาวที่ตลอดมา มีสายตาเฉียบคม ยอมถอยให้เช่นนี้ ก็รู้ว่าเด็กหนุ่มตรงหน้าไม่ใช่คนธรรมดา เขาจึงปรับสีหน้าแล้วประสานมือกล่าวขึ้นทันที "ข้าเลี้ยวเทียนหว่า ส่วนนี้คือบุตรสาวนามหย่งฉีและบุตรชายนามหย่งหลิน เมื่อครูล้วนเป็นเรื่องเข้าใจผิด เสียมารยาทแล้ว...น้องชายจะไปฝึกวิชาที่เขาเชิงจ้อหรือ"

สกุลเลี้ยวเป็นตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนเล็ก ๆ ที่ระยะนี้ค่อนข้างจะมีอิทธิพลอยู่สักหน่อย บุตรสาวบุตรชายคู่นี้ของเขาเข้าสู่ชั้นฝึกปรำณแล้ว โดยเฉพาะบุตรสาวที่อายุยังน้อยแต่บรรลุถึงระดับสามของชั้นฝึกปรำณ กระนั้นนางก็ยังเรียกขานเด็กหนุ่มผู้นี้เป็น 'พี่' เช่นนั้นอีกฝ่ายก็น่าจะเป็นผู้ฝึกตนเช่นกัน ข้ายังมีตะบะแกล่ล้ากว่าบุตรสาวของเขาอีกด้วย

ไม่กี่วันมานี้สำนักเชิงจ้อเปิดประตูรับศิษย์ใหม่ เด็กหนุ่มตรงหน้ามาปรากฏตัวอยู่ที่นี้ แก้วในสืบต้องมุ่งไปที่นั่นแน่นอน

เด็กหนุ่มมองเมินท่าที่นอบน้อมของพวกเขา แต่คำเดียวยังคร้านจะเอ่ยตอบ เขานั่งลงข้างกองไฟ ปฏิบัติต่อคนทั้งสามเหมือนว่าพวกเขาไร้ตัวตน

เลี้ยวหย่งหลินเป็นถึงคุณชายใหญ่ ไหนเลยจะเคยมีใครชักสีหน้าใส่เขาเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอีกฝ่ายยังเป็นแค่เด็กหนุ่มที่โตกว่าตนเองไม่กี่ปี ทว่าเขายังไม่ทันได้แสดงอาการโมโหก็ถูกหย่งฉีผู้เป็นน้องสาวใช้มือหนึ่งจับไว้แล้วบังคับจุดลากกลับไป

ในใจเลี้ยวเทียนหว่าเองก็โมโหอย่างยิ่ง แต่จะอย่างไรเขาก็มีความคิดอยู่บ้าง ดูจากท่าทีของบุตรสาวก็เดาได้ว่าอีกฝ่ายเป็นไปได้มากที่จะเป็นผู้ที่พวกเขามีเรื่องด้วยไม่ไหว ดังนั้นจึงได้ผินใจดกกลั่นเช่นกัน

คนสกุลเลี้ยวทั้งสามกล่าวขอภัยแล้วกลับมาอยู่ที่พักแรมฝั่งตน ครั้นเห็นว่าห่างจากเด็กหนุ่มเป็นระยะทางพอสมควรแล้วเลี้ยวเทียนหว่าก็อดกระซิบถามบุตรสาวไม่ได้ "น้องชายผู้นั้นเป็นมาอย่างไร"

แม้จะอยู่ห่างกันยิ่ง แต่เพื่อความรอบคอบเขายังคงระวังคำพูดของตนไว้จะดีกว่า

เลี้ยวหย่งฉีขมวดคิ้วตอบเสียงเบา "ข้าก็มองไม่ออกเจ้าค่ะ..."

เลี้ยวหย่งหลินแทบจะกระโดดผล่งขึ้นมา "เช่นนั้นโยพวกเราต้องไปพินอบพิเทาด้วย ข้าฝึกปราดอยู่ระดับหนึ่ง ส่วนเจ้าก็อยู่ระดับสาม ยังจะกลัวเจ้าเด็กอ่อนหัดคนหนึ่งด้วยหรือ"

"พี่ใหญ่ระวังคำพูดหน่อย! ท่านลองคิดดู ขนาดข้าผู้เป็นน้องสาวท่านยังประเมินตบะของเขาได้ไม่ชัด หากพวกเราผลลลามล่วงเกินเขาไปจะมีจุดจบเช่นไร" เลี้ยวหย่งฉีปราชัยไม่ให้พี่ชายพูดจาอวดดีด้วยน้ำเสียงเร่งร้อน

"เจ้าหมายความว่าน้องชายผู้นั้นมีตบะเหนือกว่าเจ้าอีกหรือ!" แม้เลี้ยวเทียนหว่าจะสังหรณ์อยู่ก่อนแล้ว แต่พอได้ยินก็ยังตกใจอยู่ไม่น้อย

สกุลเลี้ยวมีญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งเป็นศิษย์ชั้นสร้างฐานช่วงปลายของสำนักเชิงจื่อ ตามที่ญาติผู้ใหญ่ท่านนี้กล่าวไว้ เลี้ยวหย่งฉีมีพลังธาตุคุน้ำไม้ อายุเท่านี้สามารถมีตบะถึงขั้นฝึกปราดระดับสามได้ก็นับว่าเป็นอัจฉริยะแล้ว เด็กหนุ่มเมื่อครู่ดูท่าทางอายุมากกว่านางไม่กี่ปี แต่ตบะ

ถึงกับแก้กั๊กว่านาง เช่นนั้นก็ออกจะน่ากลัวเกินไปแล้ว

"พี่ใหญ่ท่านฟังข้า อย่าไปมีเรื่องมีราวกับเขา มิเช่นนั้นผลลัพธ์ไม่แน่ว่าท่านจะรับไหว" เนื่องจากเลียวหย่งมีพรสวรรค์สูงยิ่งจึงเป็นความหวังของทั้งตระกูล ทั้งยังเคยฝึกฝนอยู่ข้างกายญาติผู้ใหญ่ชั้นสร้างฐานผู้นั้น ประสบการณ์ความรู้จึงไม่มีผู้ใดในสกุลเลียวเทียบได้ ดังนั้นแม้อายุน้อย แต่เมื่อนางเอ่ยปาก บิดาของนางก็เชื่อฟังทุกครั้งไป ถึงในใจเลียวหย่งหลินจะไม่ยินยอม แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไรมาก

เลียวหย่งฉีเตือนพี่ชายเสร็จก็หันหน้าไปมองกองไฟที่อยู่ไกลออกไปอีกด้าน ในใจเริ่มคิดคำนวณว่าจะผูกมิตรกับเด็กหนุ่มที่มีพรสวรรค์ล้ำหน้าตนเองผู้นี้อย่างไร

ตอนที่จุลล้างและระเห่หนังของกระต่ายทั้งสองตัวเสร็จแล้วกลับมาถึงข้างกองไฟ คนสกุลเลียวทั้งสามก็ล่าถอยไปแล้ว ส่วนเด็กหนุ่มกำลังดื่มน้ำแกงคำใหญ่อย่างไม่กลัวจะถูกลวก

นางเบะตัวกระต่ายออกเสียบกับแท่งเหล็กแล้วพาดย่างบนไฟ จากนั้นก็เริ่มหยิบโกร่งใบเล็กมาบดลูกไม้ป่าสองสามลูกที่ใช้ปรุงรสได้ ซึ่งนางหาพบในระหว่างเดินทาง น้ำน้ำที่ได้มาทาลบนตัวกระต่ายที่ย่างจนเริ่มเหลืองแล้วจนทั่ว

กลิ่นหอมโชยมาพร้อมกับเสียงปะทุเบาๆ ของน้ำมันที่หยดลงบนเปลวไฟ ทำเอาเหล่าคนสกุลเลียวที่อยู่อีกด้านอยากกินจนน้ำลายไหลไม่หยุด

เลียวหย่งหลินกัดกรั้วลงบนเนื้อไก่ฟ้าอย่างจนถึงเกรียมที่บ่าวอารักขา

ผู้หนึ่งส่งมาให้ ทั้งแห้งทั้งแข็ง ในปากมีแต่รสเกรียมและเนื้อสัมผัสแห้งกระด้าง จึงอดพูดด้วยความอิจฉาไม่ได้ "เด็กคนนั้นอย่างอะไรนะ ทำไมถึงหอมขนาดนี้!"

สิ่งที่จูจู่ยังไม่เพียงแต่หอมยิ่ง รสชาติก็ยิ่งดีเป็นที่สุด คนทั้งสองกินกันจนอิ่มหน้าอยู่ข้างกองไฟ เด็กหนุ่มลูบหน้าท้องที่ยื่นออกมาหน่อยๆ รู้สึกว่าการที่ตนเองพาจูจู่มาด้วยเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดโดยแท้

เลี้ยวหย่งฉีสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวทางด้านนั้นโดยตลอด ครั้นเห็นจูจู่เก็บหม้อเก็บถ้วยไปล้างที่ลำธารตามลำพังก็รีบลุกขึ้นเดินไปแสร้งทำเป็นล้างมือที่ลำธาร แล้วถือโอกาสหาเรื่องคุยกับนาง

"น้องสาว เมื่อครู๋ท่านพ่อข้าไม่ได้ทำให้เจ้าตกใจกระมัง เขาเป็นคนเสียงดังอยู่สักหน่อย ไม่ได้มีเจตนาร้ายหรอก" เลี้ยวหย่งฉีพยายามยืมให้ดูอบอุ่นน่าสนิทสนม

"อ้อ..." ในใจจูจู่ยังคงเศร้าที่ไม่อาจได้เงินหนึ่งตำลึงเงินนั้นมา

"เมื่อครู๋รีบร้อนเลยไม่ทันได้ถาม ไม่ทราบว่าคุณชายของเจ้ามีนามว่าอะไรหรือ" เลี้ยวหย่งฉีเอ่ยถาม

"เขาไม่ใช่คุณชายข้า" จูจู่ตอบลอยๆ ซ้อนตามองรอยยิ้มที่แฉ่งค้างอยู่บนหน้าและแววหมดความอดทนที่ซ่อนอยู่ภายใต้รอยยิ้มของเลี้ยวหย่งฉี ฉบับล้นนั้นก็แฉ่งใจ

ที่แท้ผู้อื่นก็เห็นว่านางเป็นสาวใช้ของเจ้าคนใจดีผู้นั้น!

แม้นางจะไม่ใช่นางงาม แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหน้าตาทำทางเหมือนสาวใช้ด้วยกระมัง! จูจู่รู้สึกเหมือนถูกโจมตีอย่างรุนแรง ก้มหน้าคิดจะส่องใบหน้าของตนบนผิวน้ำ น่าเสียดายที่น้ำในลำธารไหลแรงเกินไป

จึงมองเห็นอะไรได้ไม่ชัด

"เช่นนั้นเจ้าร่วมทางมากับเขาก็น่าจะรู้ชื่อแซ่ของเขากะมัง"
 เลี้ยวหย่งฉีเดิมทีก็ไม่ชินกับการคบค้าสมาคมกับ 'ชนชั้นล่าง' พุดไป
 ตั้งหลายคำ อีกฝ่ายกลับยังคงมีท่าทางตะลึงงัน ความอดทนของนาง
 จึงแทบจะหมดลงแล้ว

ถ้ามิใช่ในมือถือหม้อเอาไว้ จูจวงได้เกาศีระซะไปแล้ว เหตุเพราะนาง
 พลันพบว่านางจำไม่ได้ว่าเด็กหนุ่มชื่ออะไร!

ตอนที่เพิ่งรู้จักกันดูเหมือนเด็กหนุ่มจะเคยเอ่ยถึง ทว่าภายหลัง
 ยามอยู่ด้วยกันก็เรียกแทนตัวว่าเจ้ากับข้ามาตลอด ปกตินางและเด็กหนุ่ม
 มักอยู่ติดบ้าน ออกไปสัมผัสผู้คนภายนอกน้อยนัก นานวันเข้านางก็นึก
 ไม่ออกแล้วว่าเด็กหนุ่มมีชื่อแซ่ว่าอะไรกันแน่

"เอ๋อ...ข้าไม่รู้" จูจวงจะพริบตาปริบๆ มองเลี้ยวหย่งฉี ในใจลอบบ่นว่า
 ทำไมอีกฝ่ายต้องมาทดสอบความจำของนางด้วย

เลี้ยวหย่งฉีไหนเลยจะเชื่อค่านาง คิดว่านี่เป็นเพียงการปฏิเสธส่งๆ
 ตนอุตส่าห์ลดตัวลงมาทำความรู้จักกับเด็กสาวบ้านนอกผู้หนึ่ง แต่คิดไม่ถึงว่า
 จะถึงกับถูกสกัดไว้ตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่ม โทสะพลันปะทุขึ้นมา ก่อนจะลุกขึ้น
 สะบัดแขนเลื้อยจากไปทันที

ครั้นเลี้ยวหย่งฉีเดินจากไปไกลแล้ว เด็กหนุ่มก็พลันเดินออกมาจาก
 เงาไม้ เขกศีระชะจูไปทีหนึ่งก่อนพุดยิ้มๆ "นับว่าเจ้าก็ฉลาดเหมือนกัน
 ถ้าเจ้ากล้าบอกเรื่องของข้าให้ผู้อื่นฟังลับหลังข้า ข้าถีบเจ้าลงน้ำแน่"

เมื่อครู่เขาพบว่าเลี้ยวหย่งฉีแล่นมาทางนี้ก็กลัวนางจะทำอะไรจูจวง
 จึงได้แอบตามมาดู

จู่จู่หัวเราะแห้งๆ สองที่ก้นกุ่มหน้าลงปิดบังสีหน้าแล้วขัดหม้อต่อไป ทางหนึ่งก็แอบขยับถอยหลังเล็กน้อย นั่งให้ไกลจากลำธารขึ้นอีกสักหน่อย

เด็กหนุ่มเห็นแวตานั้นเปล่งแสงวิบวับก็ฉงนใจ พริบตานั่นพลันเข้าใจขึ้นมา เพลงโทสะพุ่งสูงสามจั้ง* ในทันใด มือหนึ่งดึงหนางพลงพุดที่ละคำด้วยท่าที่อันตราย "เจ้าอย่าบอกข้านะว่าเจ้าจำชื่อของข้าไม่ได้!"

จู่จู่ปล่อยหม้อทิ้งก่อนร้องด้วยความเจ็บ "อะ...ท่านเคยพุดถึงแค่ครั้งเดียวเมื่อนานมาแล้ว อะ...ข้าจะไปจำได้ได้อย่างไร..."

"หมูโง่! ในสมองเจ้ามีแต่ก้อนหินหรือไร แม้แต่ชื่อของข้าเจ้ายังจำไม่ได้ น่าตายนัก!" เด็กหนุ่มโมโหสุดๆ แล้วจึงออกแรงบิดหนางแรงขึ้น

จู่จู่เจ็บจนน้ำตาพรัน ขอร้องให้ยกโทษอย่างเคร่งครัด "ต่อไปข้าจะจำให้ได้ จะจำให้ได้แน่ๆ! ท่านปล่อยข้าเถอะนะ"

"เจ้าฟังข้าให้ดี ใช้สมองหมูของเจ้าจำให้แม่น! ข้าชื่ออิน! จื่อ! จาง!" เด็กหนุ่มดึงหูของนางไว้พลงแผดเสียงตำหนิหนาง หลังแผดเสียงเสร็จก็ยังไม่ลืมบิदनที่หนึ่งพร้อมขู่ว่า "ถ้าเจ้ากล้าลืมอีก ข้าจะบิดหูหมูของเจ้าให้หลุด!"

"ไม่กล้าแล้วๆ! ไม่กล้าแล้วแน่นอน!" จู่จู่สาบานกับฟ้าดินอย่างสัตย์ซื่อ

ยิ่ง

"เฮอะ!"

จู่จู่หวดหูที่ถูกบิดจนแดงเถือกของตนอย่างระมัดระวังยิ่ง ก่อนพุด

* จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

อย่างอี๊ดอัคข์ของ "เซ่นนั้นต่อไปหากมีคนถามข้าว่าท่านเป็นใคร ข้า
ควรตอบอย่างไร"

อันลือจางตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ก็ตอบว่าเจ้าไม่รู้ไปนั่นแหละ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622252.html>